

Председник Кине Ху Ђинтао допутовао је у четвородневну државну посету, највишег ранга, Сједињеним америчким државама. То је повод за коментаре у немачкој штампи.

Франкфуртер рундшау:

„Барак Обама и Ху Ђинтао желе да покаже свету да умеју један са другим. Због тога је амерички председник за свог кинеског госта одмотао црвени тепих и донео из кухиње скупе тањире. После синоћње вечере приватног карактера, данас се очекује помпезни државни банкет. Но, читав тај спектакуларни пријем је заправо део представе у којој се глуми нешто чега нема. САД и амбициозни азијски ривал још нису успоставили кооперативни однос о коме нам стално говоре (...)

Кина, која је после глобалне економске кризе постала мотор светске конјунктуре, са новим самопоуздањем осваја светску позорницу. САД и даље виде себе као глобалног редара, али се налазе пред великим проблемима због рекордних дугова и високе незапослености. Обе стране знају да се однос снага неумитно мења. Банка Голдман Сакс је проценила да ће Кина 2027. године постати најјача светска привредна сила. Та земља систематски повећава свој утицај.

На таквој позадини, америчко-кинески односи су свакако доспели до критичне тачке о коју је поменула Хилари Клинтон у свом говору о основним политичким питањима. Колико год поштовања Вашингтон показивао свом кинеском госту, САД желе да искористе овај самит да би одузеле мало ветра из једара која је раширио Пекинг. Сувише тријумфално је Кина демонстрирала своју моћ и своје претензије. То што је Пекинг послао на први пробни лет свој 'невидљиви' бомбардер баш док је амерички министар одбране Гејтс боравио у Пекингу, у САД је схваћено као циљана провокација.

Америчка страна сматра да Кина прецењује своју актуелну снагу. Због тога Хилари Клинтон није могла да се уздржи а да не примети да је америчка привреда још увек три пута већа од кинеске. Због тога је министарка спољних послова нашла и неуобичајено јасне речи о питањима људских права у Кини. Одавно нисмо чули тако оштру критику 'тлачења мањина' у тој земљи. И у споровима о курсу валута, трговинским препрекама и

заштити интелектуалне својине, САД су уочи самита формулисале јасне захтеве. То што се Ху Ђинтао у једном интервјуу реванширао контраоптужбама, не слути на добро“.

Франкфуртер алгемајне цајтунг:

„Две земље су у све већем међусобном такмичењу. Привредни успех Кине је изазов за суперсилу САД. (...) Две стране су економски тесно повезане – док се њихови политички системи фундаментално разликују. Наде да ће у Кини доћи до већих друштвених промена нису се испуниле – тамо се људска права и даље крше. Кина глобално подржава диктаторске режиме попут оних у Ирану, Северној Кореји и Бурми. Због тога је успех Кине изазов за демократије, при чему кинески модел ауторитарног државног капитализма добија на атрактивности.

У Кини истовремено јача утицај унутрашњеполитичких актера на спољну политику. У такве, поред војске, спадају и државна предузећа, научници и корисници интернета. Такве групе уједињује национализам који потхрањује самопоуздање у наступању Пекинга на међународној сцени.“

(Дојче веле)